

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Vitæ S. Ferdinandi, Regis Castellæ Et Legionis, Ejus
Nominis Tertii**

Papebrochius, Daniel

Antverpiæ, 1684

XVI. Incursus utrimque ancipites obsidentium & obsessorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42333

CAPUT XVI.

*Incurfiones utrimque ancipites, inter obfessos
& obsidentes.*

I 163 *Ad vacua
iterum ca-
stra progres-
fos prædones
insequendo* Terum porro contigit ut militibus in varia par-
titis, scilicet ad tutandos pabulatores, ad impe-
diendum com meatum inferendum in urbem,
ad excursionem aliquam in Mauros, & demum
ad excipiendum Infantem Alphonsum Murcia
venientem, castra Regia pene desolata manerent,
Tali occasione venientes Mauri equites ex Gazulis
decem audacter ingressi sunt versus tentorium Prio-
ris S. Joannis; sed nihil repererunt quod auferrent,
præter paucas vaccas ante illud oberrantes, quas con-
tinuo abigere studuerunt. Prior vero cum Fratri-
bus nonnullis, injuriam animadvertens, sumptis
mox armis progressus & insecutus est prædones; qui
dimissis inter oliveta vaccis fugam cepserunt.
Tum Prior receptas vaccas armigero cuidam per oc-
cultam semitam reducendas commisit; ipse vero
fugientes aliquousque secutus, receptum cogitabat;
cum vidit peditum suorum aliquos longius progres-
fos periclitari de vita, si dimitterentur soli. Hos ille
ut recolligeret, equites suos promovens, incidit in
locum, ubi centum quinquaginta equites Mauri
cum multo peditatu se latenter abdiderant.

*deducti ad
insidias
Christiani
pauci*

164 Videns igitur præclusum sibi receptum ad ca-
stra, adeoque aut pugnandum aut moriendum, li-
cet viginti solum equites apud se habens & pedites
paucos, tamen generose in hostem invecus est:
quorum multitudine cito obrutus fuisset, nisi eo-
dem ardore sui omnes pariter impressionem facien-
tes, duce eripuissent periculo, amisso Equite uno
Commendatore Sietefillæ & scutiferis septem.
Tum vero recruduit pugna, tanto generosior ex parte
Chri-

Christianorum, quanto spes minor erat evadendi periculum; idque agebant tantum, ut ne inulti morerentur: quare ex his universim viginti, ex Mauris longe plures occubuerunt: donec denique totis castris clamatum est ad auxilium, Priori jam capto vel mortuo (ut credebatur) ferendum. Tum scilicet, egressis inter primos Episcopo Cordubensi D. Guiterio & D. Sancio Episcopo Coriæ, cum delectis Equitibus satis multis, ad festinatum eorum adventum, cœperunt Mauri receptum circumspicere, dimissis quos cinxerant Christianis; quare advenientes subsidiarii, paucos solummodo pedites in fuga tardiores assecuti, satis habuerunt Priorem non sine clade aliqua salvum recepisse.

165 Alia die D. Henricus, cum Magistris Calatravæ atque Alcantaræ, nec non D. Laurentius Xarez & Prior Hospitalis S. Joannis, communi consilio ad spoliandum suburbium Benaljosar a dictum noctu egressi, magnum ei loco damnum intulerunt, bona ejus parte incensa, abductisque pecudibus & jumentis non paucis, cum multa præda vestium rerumque aliarum: licet non sine vulneribus multis, quæ receperunt à barbaris, quorum plurimos vulnerarunt atque mactarunt, & sic tandem victores redierunt in castra. Iterum vero iidem Equites cum Infante Henrico ad suburbium alterum, Macarena b dictum, per nocturnas inveci tenebras, plurimos Mauros occiderunt & ferierunt: locoque ex parte combusto & spoliato, cum opulenta præda regressi, desolatum dimiserunt. Hujusmodi autem incurfus multi facti sunt durante obsidione.

166 Interim Rex Ferdinandus, recepto ad se Infante Alphonso, qui Murcia accersitus venerat, propius urbem castra admovere constituit, mandavitque Infanti ut metaretur intra olivetum civitati propinquum, ipse vero cum reliquo exercitu Tabladæ

post acrem
ac longam
pugnani ju-
vantur à
suis,

spoliant
suburbia
Hispanen-
sia,

a

b

Mauros ex
insidiis con-
cipiant,

L

bladæ

bladæ substitit: quod perquam moleste tulerunt obfessi. Igitur Alphonſus, cum loco ſibi præſcripto metatus eſſet, militibus ſuis & Arragoniis à Rege Jacobo ſubmiſſis imperavit, ut quod è re videretur pararent: qui conſtituerunt erupturis mox Mauris inſidias ponere, quod & fecerunt. Et Mauri quidem (ut credebatur) excurrerunt; ſed qui erant in loco inſidiarum locati, citius quam par erat egreſſi, fortiter nihilominus rem egerunt; cumquæ iis ſe Inſans Alphonſus junxiſſet, ſimul omnes ſecuti ſunt fugitivos, maſtantes & cædentes uſque ad portas civitatis. Arragonii vero, propriam aliquam gloriam cupientes, ſeparaverunt ſe ab Alphonſo, quod eis nequaquam bene ceſſit.

167 Duobus poſt adventum Alphonſi Infantis menſibus, venit cum novis copiis etiam D. Didacus Lopez de Haro: qui optime receptus, metari juſſus eſt circa portam Macarenæ, juſſus etiam eſt eidem ſe jungere Rodericus Gonzales de Galicia. Mauri autem videntes quod milites horum duorum Equitum non erant valde numeroſi, ſæpius contra eos erumpebant, quotidie laceſſentes, ſemper tamen generoſe excepti. Quadam ergo die equites ex Gazulis Mauris fortiffimis multi, cum congruo peditatu progreſſi contra D. Didacum, cum eodem ad pugnam egreſſo aliquamdiu ancipiti Marte pugnarunt; ſed denique, victoriam Chriſtianiſ largiente Deo, compulſi in fugam ſunt; & quamvis aliquoties ſeſe converterent ad reſiſtendum, multitudine freti & hoſtium paucitate, identidem tamen acti ſunt retro uſque ad portas civitatis. Chriſtiani vero, multis equis obtentis, ovantes regreſſi ſunt ad ſtationem ſuam.

iterumque.

168 Alias iterum contra prædictos duos Equites emiſſum è civitate eſt omne robur Maurorum, ordinataque bene acie progrediebantur ad pugnam: expectabant autem eos obviam egreſſi Chriſtiani, nihil

pauci plurimos fundant ſemel

nihil minori cum fiducia. Infans autem Alphonfus, qui promotus ultra locum designatum statione, jam progressus erat trans fluvium supra Trianam, videns tantam Maurorum multitudinem, contra eos qui erant in altera ripa progredientem; confestim conscensis navibus trajicere properavit ad auxilium periclitantium: quo facto & Mauris se ultra non moventibus, quies utrimque fuit diesque elabebatur: quare priores se Christiani moverunt, sed Mauri expectare eos non ausi in civitatem se receperunt.

169 Eodem tempore & obsidione durante Almogavares, qui erant in castris Ferdinandi, pro sua quique virili parte fatigabant Mauros, nunc incursione aperta vastando agros, nunc ex insidiis remagentes, ea qua fieri solet in obsidionibus fortuna, dum utrimque ingenium solertiaque intenditur in mutuum damnum. Contigit ergo aliquando ad eum locum, ubi Christiani insidias posuerant, appropinquare multo copiosiores Mauros quam expectaverant. Quare videntes se latere difficulter posse, generose egressi in occursum sunt; sed Mauri tam validum impetum in eos fecerunt, ut fugere compulerint amissis viginti è suis. Atque ita Almogavares hac vice victi sunt, sed aliis deinde vicibus se egregie ulti. Magister etiam Templi, in statione sua sæpius impetitus à Mauris, & toties iteratarum molestiarum pertæsus, mane quodam sub auroram exivit, seque in insidiis collocavit cum suis tam prope civitatem quam potuit. In horum manus cum incidisse se viderunt Mauri, solito more egressi, conati sunt quidem sese recipere in urbem; sed non ita cito fugere potuerunt, quin equites è suis septem pedites autem plures quam centum amitterent. Itaque factum est, ut sæpe repulsi barbari, multum remiserint de fiducia egrediendi, qua initio utebantur.

C
vario Marte
pugnant Almogavares.

Templariis
fortiter agunt.

*Victoriam
fervidius
prosequentes
aliquis*

170 Solebant etiam iidem Mauri sæpe erumpere per portam Alcazarii, quæ est propinqua vico nunc appellato Judæorum, transeuntesque per portam Guadayræ aggrediebantur castra Christianorum, ac multis illatis quotidie damnis recipiebant sese ad pontem. Quibus indignatus D. Laurentius Xuarez, inito consilio cum Garcia Perez de Vargas & Equitibus aliis, ut eos deinceps ab hujusmodi cœptis absterret, egressus cum iisdem est ad ponendas insidias. Dum autem irent, edixit omnibus, quod si forte ad manus veniretur cum Mauris, eoque contingeret in fugam dari, nemo procurret ultra portam Guadayræ; fore enim ut ibi perirent, quandoquidem ab exploratoribus didicerat, trans portam illam, inter pontem & civitatem, resedisse magnam vim Maurorum, cui resistere non possent si pontem ingrederentur. Hoc autem dicebat, experiri volens quid acturus esset Garcias Perez; itaque se collocaverunt expectaturi Mauros, solito more trans pontem venturos contra castra.

171 Cum ergo venissent, & locum insidiarum transissent, prodire in hostem qui latebant, accepto signo à D. Laurentio, adeo ferociter insipientes in eos, ut Mauri cœperint se recipere trans d pontem, insequentibus usque eo Christianis. Illis autem hic pedem figentibus, iidem Christiani eos generose pepulerunt trans pontem, multis fugientium in flumine demersis. Porro victoriæ dulcedine abreptus Laurentius, jam pervenerat usque ad medium pontem; unde rediens atque post tergum respiciens, & animadvertens Garciam Perez minime se qui; recurrit ad pontem, viditque permixtum Mauris periclitari, quatuor eorum jam præcipitatis ab equo.

*dimissum
inter Mau-
ros Garciam
Perez*

172 Tum vero Laurentius, Decepit nos, inquit, Garcias Perez, eo progressus ubi nobis opus erit manibus strenuis uti, si cum velimus recipere saluum.
Hoc

Hoc vero formidans, caveram ne quis nostrum transiret pontem. Verumtamen, quoniam eo loci nunc est, progrediamur in auxilium ejus; grande enim dedecus nobis foret, si tam insignis Eques per nostram culpam hodie amitteretur. His dictis irrucunt contra Mauros pontem tenentes, feriendo, mactando, & precipitando barbaros, quorum multi de ponte in flumen dati, alii ex ripa transitum natatu tentantes, submersi omnes sunt; ceteri turbatis ordinibus perquam confuse intulerunt se in portam Alcazarii, desiderantes e suis vice ista plusquam tria millia hominum. Cum vero redirent victores Christiani, dicebat eis Laurentius Xarez, non invenisse se eatenus cui inferior haberi vellet animi & corporis robore, praeter Garciam Perez, qui omnes eo die fecerat fortiter agere. Atque ex hoc tempore omnino non fuerunt amplius auri Mauri redire ad oppugnanda castra Christianorum, sed quieti se continuerunt intra civitatem.

agro recipiunt hoste caso.

ANNOTATA.

a Liber quartus Theatri urbiem, cuius Tabula 2 Hispalim exhibet in plano, cum nominibus portarum, platearum, ecclesiarum praecipuarum, atque etiam adium suburbanarum, nusquam hujus nominis meminit; sed plura ex eo tempore mutata esse patet ex portis Alcazarii & Guadaya-
ra, mox nominandis ac Vico Judaeorum, qua hodie aliter nunciantur.

b Macarenæ suburbium nomen dedit ei porta qua est in orientali urbis latere, incipiendo à Turri aurea septima inter decem.

c Almogavares, inquit Mariana lib. 10 cap. 10, hoc est veterani equites, praecipua dexteritate &

multis bellis adversus Mauros exerciti; & hujusmodi adscribit Rodericus supra initium expeditionis Cordubensis.

d Tagaretta, ultima sui parte urbis fore moenia lambens, videtur ponte instratus fuisse inter portam & pontem Guadaya ubi erant castra regia: qua porta nunc à carnibus nomen habet, propter macellum ei propinquum, unde carnes ad urbem inferuntur; estque secunda à Turri aurea qua igitur inter hanc & Turrim auream est porta prima, & nunc nominatur à Xerez quo ducit; porta est Alcazarii, diversa à Pestico alibi dicto inter hanc portam & turrim.